

## ਫੁਟਕਲ ਸਿਵਲ

ਖੇਸਲਾ ਅਤੇ ਕਪੂਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.ਜੇ.

ਕੇ ਐਸ ਰਸ਼ੀਦ ਅਹਿਮਦ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜਫਰ ਮੁਹੰਮਦ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਵਜੋਂ- ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਇਨਵੈਸਟੀਗੇਸ਼ਨ ਕਮਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ।

1950 ਦਾ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 259

ਸੰਵਿਧਾਨ, ਆਰਟੀਕਲ 226—ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ—ਕੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ—  
ਆਮਦਨ ਤੇ ਟੈਕਸ (ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ) ਐਕਟ (1947 ਦਾ XXX)—ਸੈਕਸ਼ਨ 5, 8 ਅਤੇ 9—ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ  
ਕਰਨ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ—ਯੂ.ਪੀ. ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੁਲਾਂਕਣ -ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਲਾਂਕਣ, ਯੂ.ਪੀ.  
- ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਿੱਲੀ ਸਥਿਤ ਹੈ -ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ -  
ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ।

ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈਕੋਰਟ ਕੋਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ  
ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਜਾਂ ਮਨਾਰੀ ਦੀਆਂ ਰਿੱਟਾਂ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ  
ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ  
ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ  
ਸਨ। ਅਤੇ ਨਾ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 225 ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ 226 ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ  
ਨਾ ਹੀ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ  
ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਉਹੀ ਸੀ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ  
ਸੀ।

ਰਾਇਟਸ ਆਫ ਗਾਰਬੰਧੇ ਬਨਾਮ ਪਾਰਲਾਕਿਮੇਡੀ ਦੇ ਜ਼ਿਮੀਦਾਰ (1), ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ, ਕਿ ਆਮਦਨ ਤੇ ਟੈਕਸ (ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ  
ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਧਾਰਾ 8 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ,  
ਕਮਿਸ਼ਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਪਾਅ  
ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰਮਪੂਰਨ ਜਾਂ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ  
ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਬੇਸੰਤ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ (2), ਐਲਨ ਬਨਾਮ ਸ਼ਾਰੇ (3), ਸੁਲਤਾਨ ਅਲੀ ਬਨਾਮ ਨੂਰ ਹੁਸੈਨ  
(4), ਜੰਡਾ ਰਬਰ ਵਰਕਸ, ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਬੰਬੇ ਦੇ ਕਲੈਕਟਰ (5), ਰਾਲੇ ਇਨਵੈਸਟਮੈਂਟ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ  
ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਇਨ ਕੋਂਸਲ (6), ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ

(i) ਕਮਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜ਼ਫਰ ਮੁਹੰਮਦ ਨੰਬਰ 767 ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਾ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

(ਬੀ) ਸਰਟੀਓਰਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਡੀ. ਚਮਨ ਲਾਲ, ਐਮ. ਐਲ. ਪੁਰੀ, ਐਸ.ਐਲ. ਪੁਰੀ, ਕੇ ਐਸ ਥਾਪਰ ਅਤੇ ਟੀ ਐਨ ਸੇਠੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ।

ਐਸ. ਐਮ. ਸੀਕਰੀ, ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

#### ਆਰਡਰ

ਕਪੂਰ, ਜੇ. 1947 ਦੇ ਐਕਟ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਠਿਤ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੈਨ, ਕੇ.ਐਸ. ਰਸ਼ੀਦ ਅਤੇ ਸੰਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਇਹ ਕਾਰਨ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਅਤੇ ਮਨਾਹੀ ਦੀਆਂ ਰਿੱਟਾਂ ਜਾਰੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ।

ਕੇ.ਐਸ. ਰਸ਼ੀਦ ਅਹਿਮਦ ਦਾ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 31 ਦਸੰਬਰ 1947 ਨੂੰ ਕੇ.ਐਸ. ਰਸ਼ੀਦ ਐਂਡ ਸੰਨ, ਕੇ.ਐਸ. ਰਸ਼ੀਦ ਅਹਿਮਦ, ਸਈਦ ਅਹਿਮਦ, ਸਈਦਾ ਬੇਗਮ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜ਼ਫਰ ਮੁਹੰਮਦ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਲਈ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕੇ.ਐਸ. ਰਸ਼ੀਦ ਅਤੇ ਸੰਨ ਦੀ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ 5 ਮਈ 1948 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਦੱਸੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 7 ਜਨਵਰੀ 1946 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜ਼ਫਰ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਾਈਵਾਲੀ ਭੰਗ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਫਰਮ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਈ ਜਿਸ ਨੇ ਪੁਰਾਣੀ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ। ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 20 ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਵੀਂ ਫਰਮ ਦੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਕੇ.ਐਸ. ਰਸ਼ੀਦ ਅਹਿਮਦ, ਸਈਦ ਅਹਿਮਦ ਅਤੇ ਸਈਦਾ ਬੇਗਮ ਸਨ। ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਭਾਈਵਾਲੀ ਡੀਡ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 26 (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੈਨ ਨੇ ਫਰਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅਤੇ 31 ਮਾਰਚ 1943 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਫਰਮ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਫਰਮ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੋਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਰਿਟਰਨ ਦਾਖਲ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਪਰ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਲਈ ਫਰਮ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਬਾਰੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 1947 ਦੇ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਆਨ ਇਨਕਮ (ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 30 ਦੀ ਧਾਰਾ 6 (3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ, ਨੋਟਸ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ। ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਜੁਬਾਨੀ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇ ਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨੋਟਸ ਦੀ ਕਾਪੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 13 ਮਈ 1948 ਨੂੰ ਭਾਈਵਾਲੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 9 ਅਪ੍ਰੈਲ 1949 ਨੂੰ, ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਜ ਕੀਤਾ

ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 31 ਮਾਰਚ 1943 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੁਝ ਵੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਵੇਗਾ। 14 ਅਪ੍ਰੈਲ 1949 ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਭੇਜੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਤੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਇਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕਿਸੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਰਾਹੀਂ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੇਧ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਨੂੰ 10 ਜੂਨ 1949 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ 1949 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 9 ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ:

ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਬੂਤ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। "

ਫਾਈਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਖਾਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ (ਬੁੱਕਸ) ਦੀ ਜਾਂਚ 15 ਜੁਲਾਈ 1949 ਨੂੰ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਿਦਾਇਤ ਉੱਲਾ ਨੂੰ ਭੇਜਣਾ ਪਿਆ, ਜੋ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਾਤਿਆਂ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਾਪਿਸ ਆ ਗਿਆ।

ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ 29 ਅਕਤੂਬਰ 1949 ਨੂੰ, ਕਥਿਤ ਤੌਰ ਤੇ, 22 ਨਵੰਬਰ 1949 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਦੀ ਅੰਤਮ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। 14 ਨਵੰਬਰ 1949 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ "ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਰਜ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ"। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕੇ.ਐਸ. ਰਸ਼ੀਦ ਅਹਿਮਦ ਦੀ 22 ਨਵੰਬਰ ਤੋਂ 26 ਨਵੰਬਰ 1949 ਤੱਕ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ।

16 ਜੁਲਾਈ 1949 ਨੂੰ, ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਸੇਧ 31 ਮਾਰਚ 1943 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟ (ਵਿਰੋਧ) ਵਜੋਂ ਖਾਤੇ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਿਖਾਈਆਂ ਗਈਆਂ। 7 ਸਤੰਬਰ 1949 ਨੂੰ, ਤਿੰਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜ਼ਫ਼ਰ ਮੁਹੰਮਦ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਦੂਜਾ ਸਈਦਾ ਬੇਗਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਭਾਈਵਾਲ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਕਿ ਨਵੀਂ ਫਰਮ ਆਪਣੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਚਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਕੇ.ਐਸ.ਰਸ਼ੀਦ ਅਹਿਮਦ ਦੁਆਰਾ 1950 ਦਾ ਦੀਵਾਨੀ ਫੁਟਕਲ ਨੰ. 259, ਕੇ.ਐਸ. ਰਸ਼ੀਦ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਦੁਆਰਾ 1950 ਦੀ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰ. 260, ਸਈਦਾ ਬੇਗਮ ਦੁਆਰਾ 1950 ਦੀ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰ. 261, ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰ. 1950 ਦਾ 262 ਵੀ ਕੇ.ਐਸ.ਰਸ਼ੀਦ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ (1946 ਵਿੱਚ ਬਣਾਈ ਗਈ) ਦੁਆਰਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ 26 ਜਨਵਰੀ 1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:-

“ਇਸ ਲਈ ਦਰਖਾਸਤ ਕਰਤਾ ਤੁਹਾਡੀ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਅੱਗੇ ਨਿਮਰਤਾ ਸਹਿਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ:-

(ਏ) ਕਮਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜ਼ਫਰ ਮੁਹੰਮਦ ਨੰਬਰ 767 ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਾ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

(ਬੀ) ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕਰਦੀ ਹੈ।

(ਸੀ) ਅਜਿਹੇ ਅਗਲੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦੀ ਹੈ।

(ਡੀ) ਵਿਕਲਪਕ ਤੌਰ ਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਤੁਹਾਡੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਜਾਣ ਜੋ ਠੇਸ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾ ਸਕਣ।”

ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 13 ਜੂਨ ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। 1950, ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਯਮ 25 ਜੁਲਾਈ 1950 ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਤੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਮੰਗੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇੱਕ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਉਸ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ ਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਨਾ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਧਾਰਾ 227 ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇਗੀ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਦੋ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਜੋ ਉਹ ਉਠਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਲਈ ਘਾਤਕ ਸਨ।

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਘਾਟ, ਇਸ ਲਈ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਜੋ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸੀ, ਯੂ.ਪੀ. ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ

ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਪੇਸ਼ਗੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ, ਮੇਰਨ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਅਪੀਲਾਂ ਆਦਿ, ਯੂ.ਪੀ. ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ lie ਕਰਨਗੀਆਂ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕੇਸ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਹ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਵਿਖੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਹ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹਰ ਕੰਮ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਵਿਖੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ:

(2) ਰਿਪੋਰਟ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗੀ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ 1922 (1922 ਦਾ XI), ਵਾਧੂ ਲਾਭ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1940 (1940 ਦਾ X V) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਸਮਝਦੀਆਂ ਹਨ। ) ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ। 31 ਦਸੰਬਰ 1938 ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਤੇ, ਅਜਿਹੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੇ, ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 (1922 ਦਾ XI), ਜਾਂ ਵਾਧੂ ਲਾਭ ਟੈਕਸ ਐਕਟ 1940 (XV ਦਾ 1940) ਦੀ ਧਾਰਾ 15, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 34 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕਮੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਚਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵੱਖਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ।

(3) ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨਿਰਦੇਸ਼, ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

(4) ਉਪਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਪੁਨਰ-ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ, ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਖੋਜ। ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤਿਆਂ ਤੇ, ਉਪਧਾਰਾਵਾਂ (5) ਅਤੇ (6) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਅੰਤਮ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 (1922 ਦਾ XI) ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਲਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

(5) ਉਪਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਇੰਡੀਅਨ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 (1922 ਦਾ XI) ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 30, 31, 33, ਅਤੇ 33 ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਲਾਭ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1940 (1940 ਦਾ XV) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਾਮਲੇ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (4) ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ, ਪਰ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ, ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 60 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਆਰਡਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, 100 ਰੁਪਏ ਦੀ ਫੀਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇ, ਆਮਦਨ ਕਰ ਦੇ ਉਚਿਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉੱਚ ਦਰਜੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 (1922 ਦਾ XI) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 66 ਅਤੇ 66 ਦੇ

ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੇ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਰੈਫਰੈਂਸ ਸੁਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ, ਇਸ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਮੁੜ-ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜੋ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਸਨ, ਮੇਰਠ ਵਿੱਚ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਲਈਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 30 ਤੋਂ 30 ਏ ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਮੁਨਾਫਾ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਮਾਮਲਾ ਬਿਲਕੁਲ ਉਵੇਂ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰਠ ਦਾ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਸੀ ਜੋ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 ਅਤੇ 66 ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਵਿਖੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਬੈਂਚ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕਮਿਸ਼ਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਕੀਲ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਰਾਇਟਸ ਆਫ਼ ਗਰਾਬੰਧੇ ਬਨਾਮ ਪਾਰਲਾਕਿਮੇਡੀ ਦੇ ਜ਼ਮੀਂਦਾਰ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। (1) ਜਿੱਥੇ ਲਾਰਡ ਚਾਂਸਲਰ, ਵਿਸਕਾਉਟ ਸਾਈਮਨ ਨੇ ਮਦਰਾਸ ਵਿਖੇ ਬੈਠੇ ਮਾਲੀਆ ਬੋਰਡ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਲੰਮੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਮਦਰਾਸ ਅਸਟੇਟ ਲੈਂਡ ਐਕਟ ਦੇ ਚੈਪਟਰ XI ਤਹਿਤ ਜ਼ਮੀਂਦਾਰ ਨੇ ਕੁਝ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਮਦਰਾਸ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਕਿਰਾਏ ਨੂੰ ਦੁੱਗਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਆਰਡਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਮਦਰਾਸ ਵਿਖੇ ਬੈਠੇ ਮਾਲ ਬੋਰਡ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਬੋਰਡ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਨੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਸਾਢੇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਫੀ ਸਦੀ ਵਾਧੇ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ। “ਜ਼ਮੀਂਦਾਰ ਨੇ ਇੱਕਲੇ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਿਵ ਬੋਰਡ ਆਫ਼ ਰੈਵੇਨਿਊ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ” ਜਿਸਨੇ ਸਿੰਗਲ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਸਪੈਸ਼ਲ ਰੈਵੇਨਿਊ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਿਰਾਏ ਨੂੰ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਘਟਾ ਕੇ ਸਾਢੇ ਸੈਂਤੀ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਰਿਓਰਟਸ ਨੇ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਿਵ ਬੋਰਡ ਆਫ਼ ਰੈਵੇਨਿਊ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਬੋਰਡ ਆਫ਼ ਰੈਵੇਨਿਊ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਮੈਰਿਟਸ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਕੋਲ ਲਿਜਾਈ ਗਈ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸੈਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਅੱਗੇ ਦੇ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਜਾਪਦੇ ਹਨ:-

- (1) ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਮਦਰਾਸ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਮਦਰਾਸ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੋਰਡ ਆਫ਼ ਰੈਵੇਨਿਊ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਮੂਲ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ, ਅਤੇ
- (2) ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਚਾਰਟਰ ਦੀ ਧਾਰਾ (8) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਧੀਨ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਵਿਸਕਾਉਟ ਸਾਈਮਨ ਐਲ.ਸੀ. ਦੁਆਰਾ ਪੰਨਾ 496 ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:

“ ਬੋਰਡ ਆਫ਼ ਰੈਵੇਨਿਊ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਦਰਾਸ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਸੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਮੂਹਿਕ ਬੋਰਡ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨੇ ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਧਿਰਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਪਾਰਲਾਕਿਮੇਡੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੂਬੇ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ। ”

ਉਸਦੀ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਫਿਰ ਨੰਦੇ ਲਾਲ ਬੋਸ ਬਨਾਮ ਕਲਕੱਤਾ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ (1) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ

“ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਗੰਜਮ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਲ ਬੋਰਡ ਦੇ ਸਥਾਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਸੰਸਥਾ ਵਜੋਂ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ ਜਾਂ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਜਾਂ ਜਿਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਕਸਬੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ, ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਕਸਬੇ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਮਾਲ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਨੱਥੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਪਰ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਲਿਆਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮਾਲ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਧ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਦਾਰਥ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਮਾਲੀਆ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਮੌਜੂਦਾ ਵਰਗੇ ਮਾਮਲੇ ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰੇ। ਅਜਿਹਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਗੰਜਮ ਵਿੱਚ ਰਾਇਓਤੀ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਲਈ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਮਾਲ ਅਫ਼ਸਰ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ। ”

ਇਹਨਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਰਠ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਜਿੱਥੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਸ ਥਾਂ ਜਾਂ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਗਾਜ਼ੀਆਬਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਲਾਰਡ ਚਾਂਸਲਰ ਵਿਸਕਾਉਟ ਸਾਈਮਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹੁਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਦਲੀਲ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੂਰਨ ਮਨਾਹੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 225 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੇ ਕੋਈ ਪਾਬੰਦੀ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਬਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ

ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਰਤਨਮਾਲਾ ਪੱਟਾਮਹਾਦੇਵੀ ਬਨਾਮ ਰਾਇਟਸ ਆਫ ਮੰਡਸਾ (1) ਵਿੱਚ, ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਰਾਏ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਾਲੀਆ ਬੋਰਡ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਮੇਸਮ. ਜੇ., ਨੇ ਪੰਨਾ 595 ਤੇ ਕਿਹਾ: -

“ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਕੇਸ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਕੇਸ ਹੈ, ਅਸਟੇਟ ਲੈਂਡ ਐਕਟ ਦੇ ਚੈਪਟਰ XI ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੋਰਡ ਆਫ ਰੈਵੇਨਿਊ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ”

ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਉੱਘੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਜੇਕਰ ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਠਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 468 ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਮੰਦਾਸਾ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਥੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਹੋਰ ਆਧਾਰ ਤੇ ਸੀ।

ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਅੱਗੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 225 ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ:

“ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਢੁਕਵੇਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ, ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ। ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੱਜਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਬੈਠਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਇਕੱਲੇ ਜਾਂ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਾ, ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਬੰਦੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਲੀਏ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਮੂਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿੱਚ ਆਰਡਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਅਧੀਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ”

ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਆਰਟੀਕਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 9 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 225 ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਧਾਰਾ 226 ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਖੇਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਰਟੀਕਲ 226 ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਅਤੇ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:



“ 226 (1) ਧਾਰਾ 32 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਹਰੇਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਉਹਨਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ, ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਨਿਰਦੇਸ਼, ਆਰਡਰ ਜਾਂ ਰਿੱਟ, ਭਾਗ III ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ, ਹੁਕਮ, ਮਨਾਹੀ, ਕੋਓ ਵਾਰੰਟੋ ਅਤੇ ਸਰਟੀਓਰੀ ਜਾਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀਆਂ ਰਿੱਟਾਂ ਸਮੇਤ।

“(2) ਧਾਰਾ (1) ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਆਰਟੀਕਲ 32 ਦੀ ਧਾਰਾ (2) ਦੁਆਰਾ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ।”

ਆਰਟੀਕਲ 225 ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਅਨੁਛੇਦ 225 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਰਤਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਅਤੇ ਮਨਾਹੀ ਦੀਆਂ ਰਿੱਟਾਂ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਲਈ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਗਲਾ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ, ਪੀੜਤ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਉਪਚਾਰਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਉਪਾਅ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਥਾਂ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 8 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (5) ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸਵਾਲ ਜੋ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ, ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਉਪਾਅ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਬਿਨ ਯਿਕ ਬਨਾਮ ਸੈਕਟਰੀ ਆਫ਼ ਸਟੇਟ (1) ਵਿੱਚ ਪੈਨਕਰਿਜ, ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਮਾਨਯੋਗ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ:-

“ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਕੋਈ ਫਰਜ਼ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਈ ਦੇਣਦਾਰੀ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਜਾਂ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਉਪਾਅ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਾਅ। ”

ਦੀ ਕੁਈਨ ਬਨਾਮ ਐਸੈਕਸ ਅਤੇ ਕਲਾਰਕ ਦੇ ਕਾਉਂਟੀ ਕੋਰਟ ਦੇ ਜੱਜ (2) ਵਿਚ ਲਾਰਡ ਈਸ਼ਰ ਨੇ ਪੰਨਾ 707 ਤੇ ਦੇਖਿਆ:-

“ਇਸ ਲਈ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਆਮ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ \* \* \* ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਉਪਾਅ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਪਾਅ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ”

ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਲਤਾਨ ਅਲੀ ਬਨਾਮ ਨੂਰ ਹੁਸੈਨ (3), ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਰੈਲੇ ਇਨਵੈਸਟਮੈਂਟ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਇਨ ਕਾਉਂਸਿਲ ਵਿਚ (4) ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 67 ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਜੰਡਾ ਰਬੜ ਵਰਕਸ, ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਕਲੈਕਟਰ ਆਫ ਬੰਬੇ ਵਿੱਚ (5), ਇਸ ਬੈਚ ਨੇ ਬੰਬੇ ਇਵੈਕੁਈਜ਼ (ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ) ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਾਅ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਉਪਾਅ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਸਰਟੀਓਰੀ ਜਾਂ ਮਨਾਰੀ ਜਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 8 (5) ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਉਪਾਅ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰਮਪੂਰਣ ਹੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਫਿਰ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 (3) ਅਤੇ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5(3) ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:-

“5 (3) 1 ਸਤੰਬਰ 1948 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਿਸ ਸਮੱਗਰੀ ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਕਾਫੀਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। “

ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

“9. ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਬਾਰ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਚੰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਲਈ ਕ੍ਰਾਊਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ”

ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੁਝ ਵੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 (3) ਅਤੇ ਧਾਰਾ 9 ਦੀ ਹੋਂਦ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਬੇਸੈਟ ਬਨਾਮ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਆਫ ਮਦਰਾਸ (1), ਪੰਨਾ 159 ਅਤੇ 160 ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਐਲਨ ਬਨਾਮ ਸ਼ਾਰਪ (2) ਵਿੱਚ, ਪੰਨਾ 363 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਬਕਾ ਲਾਰਡ ਫਿਲਿਮੋਰ ਨੇ ਕਿਹਾ:-

“ਪਰ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਭਾਰਤੀ ਪ੍ਰੈਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ।

'22. ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਹਰ ਘੋਸ਼ਣਾ (ਡੈਕਲਾਰੇਸ਼ਨ), ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਬੂਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਖਾਸਤ ਤੇ ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਿਵਾਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂ ਚੰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਸਿਵਲ ਜਾਂ ਫੌਜਦਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

“ਇਸ ਧਾਰਾ ਬਾਰੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਨੂੰ ਖੋਹਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਆਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

“ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸੋਧ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸੰਕੁਚਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਸਰਟੀਓਰੀ ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵਾਂ ਉਪਾਅ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਿਆਂਇਕ ਹੁਕਮ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਦੀਵਾਨੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੁੰਦੀ।

“ਇਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਕਈ ਵਾਰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਜਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪ੍ਰੈੱਸ ਐਕਟ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ”

ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਐਲਨ ਬਨਾਮ ਸ਼ਾਰਪ (1) ਪੰਨਾ 363 ਪਾਰਕ, ਬੀ., ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ:-

“ਸੰਸਦ ਦੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੇ, ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਐਲਿਜ਼ਾਬੈਥ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗਰੀਬ-ਦਰ (42 ਏਲੀਜ਼. ਸੀ. 2) ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅੰਤਮ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ, ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ, ਜੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਹ ਇਕਵਚਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂਕਿ, ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦਾ ਕੀ ਹੜ੍ਹ ਆਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਾਊਨ ਦੇ ਹਰ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ, ਕੁਲੈਕਟਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਣਗਿਣਤ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਜਿਉਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਅੰਤ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਪਏਗਾ, ਕਾਨੂੰਨ ਤੇ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਉੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਤਰਜੀਹ, ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼

ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਅਤੇ ਬਾਈਡਿੰਗ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਮੈਂ ਉਸੇ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹਾਂ। 43 ਜੀਓ.3, ਸੀ. 99, ਦੇ 9 ਵੇਂ ਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਅਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਹੁੰ ਤੇ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲਿਆਉਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਲਗਨ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਕਤ ਡਿਊਟੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਰਜਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਭਾਸ਼ਾ ਇਹ ਹੁੰਦੀ, ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਚਾਰਜ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ, ਉਚਿਤ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਲਗਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਚਾਰਜਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ, ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਅੰਤਿਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਫਿਰ ਵੀ। ਮੈਂ 43 ਜੀਓ, 3, ਸੀ.161 ਦੇ 30ਵੇਂ ਭਾਗ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਇਆ, ਜੋ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੂਚੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਹਰੇਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਚਾਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਤੇ ਅੰਤਿਮ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਇਸ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਜਾਂ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦਿਨ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਸੂਚੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀਮਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਸੂਚੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬਹਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸੋਚਣਗੇ। ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਾਰਟੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦੀ, ਉਸ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਜੇ ਕੋਈ ਪਾਰਟੀ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਐਕਟਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਸੰਗਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਆਰਾ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। "

ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 9 ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਧਾਰਾ 8 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (5) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਤੇ ਸਲਾਹ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਧਾਰਾ 9 ਨੂੰ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪ੍ਰਿਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਦੇ-ਜੁਲਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 225 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦਾ ਹੁਕਮ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਹੁਕਮ ਜੋ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸਨ। ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਰੱਦ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ 26 ਜਨਵਰੀ 1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਧਾਰਾ 226 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਉਪਾਅ ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਰਿਸ਼ਿੰਦਰ ਨਾਥ ਬਨਾਮ ਰਾਏ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਕਤੀ ਭੂਸ਼ਨ ਰੇ (1) ਵਿੱਚ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:

“ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਆਰਟੀਕਲ 227 ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅੰਤਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ”

ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 227 ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਕਲੈਥ ਐਂਡ ਜਨਰਲ ਮਿੱਲਜ਼ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ (2) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਪੰਨਾ 425 ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਹਵਾਲਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ:

“ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਕਲੇਨੀਅਲ ਸੂਗਰ ਰਿਫਾਈਨਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਇਰਵਿੰਗ (3) ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ ਤੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਉਸਾਰੀ ਲਿਖਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਅਯੋਗ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੇ ਹੋਂਦ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾਂਹ-ਖਿੱਚੂ ਤੌਰ ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ”

ਇਸ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਬਣ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਧਾਰਾ 5 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹਵਾਲਾ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 (3) ਦੁਆਰਾ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਤਾਲ ਜਾਂ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 226 ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਢਾਲ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਅੰਤਿਮ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਬਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ, ਪਰ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਤੇ ਮੈਂ ਕੋਈ ਅੰਤਿਮ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਖਰਚੇ ਹੋਣਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਹਰੇਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲਈ 250 ਰੁਪਏ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਖੋਸਲਾ, ਜੇ.- ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮਨਦੀਪ ਕੌਰ  
(ਅਨੁਵਾਦਕ)